

Eörsi Lászlóval kapcsolatban nekem mindig az jut eszembe, hogy nagyon szeretem az „egy-ügyű” embereket, az olyan embereket, akik egy valamit nagyon keményen, nagyon konokul, nagyon kitartóan csinálnak végig. Eörsi László munkásságában ezt érzem. Azt érzem, hogy 1989 óta, mióta tulajdonképpen igazán lehet tisztességesen és hivatalosan foglalkozni az 1956-os forradalom történetével, Eörsi László konokul alkot – már ugye elmúlt bőven harminc éves –, konokul az 56-os fegyveres csoportok történetével foglalkozik.

Megírta a IX. kerületi fegyveres csoportoknak a történetét, megírta a corvinisták történetét. Szerintem nagyon kitűnő esszékötetet írt *Mitoszok helyett* címmel. Nagyon fontosnak tartottam ezt, nagyon tisztázónak tartottam ezt. Nagyon örülök annak, hogy 56-ról, az 56-os fegyveres csoportokról egy ilyen tárgyilagos, pátosztalan, ugyanakkor nagyon szakszerű és precíz történetírói munkát, munkákat látunk folyamatosan megjelenni Eörsi Lászlótól.

Én néhány évvel a forradalom után születtem, és valahogy azt érzem, hogy – vagy azt éreztem mindig, egészen 1989-ig –, hogy van itt egyfajta tabu, valami olyasmi, ami kibeszéletlenség, amiről nem igazán lehet tudni, mégis egyfajta ilyen romantikus kép élt az emberben. Legalábbis bennem mindenféleképpen. Ugye, voltak a szülői elbeszélések erről a korszakról, voltak a szülői, ismerősi elbeszélések. Egy csomóan, akik disszidáltak 56 után, 57 elején, és hát egy kicsit, hogyha az ember találkozott velük, akkor szabadabban beszéltek azokról a dolgokról, amikről a kádári hallgatás és az úgynevezett „kompromisszum éveiben” az emberek nem beszéltek. Én, mikor általános iskolás meg kisgimnazista voltam, nagyon sokszor elolvastam különböző kádárista kiadványokat, és emlékszem, hogy magamban mindig az „ellenforradalmár” szót azt felcseréltem „szabadságharcos”-ra – és sorolhatnám még ezeket a dolgokat.

Tehát nagyon fontosnak éreztem személyesen is, hogy az 56-os fegyveres csoportok, az 56-os szabadságharc harcosainak a történetét az ember megismerje pontosan és konkrétan. Én azt gondolom, hogy ebben Eörsi László könyve nagyon nagy segítséggel van, nekem is, meg azt gondolom, hogy mindenkinek. Én azt hiszem, hogy egyszer 1989-ben kerülhettem rövid időre, mondjuk azt, hogy nagyon közel a forradalomhoz. Akkor a Történelmi Igazságtétel Bizottságnál a Nagy Imre-temetést előkészítő bizottságnak egy darabig, tulajdonképpen végig a sajtófelelőse voltam. És azt gondolom, hogy ez nagyon nagy élmény volt számomra.

Emiatt nekem az 56 folytatása mindenképpen 89 ilyen értelemben, és azt gondolom, hogy nagyon nagy pillanat volt az, amikor 89. június 16-án magam is ott állhattam díszőrséget a Nagy Imre koporsója mellett, és azt lehetett érezni, hogy ettől a pillanattól kezdve minden másképp lesz, mint ami azelőtt volt.

Valóban minden másként lett, mint azelőtt volt, de nem feltétlenül úgy persze, ahogy az ember elképzelte. Nagyon sajnálatosnak tartom azt, hogy sok a vita ebben a kérdésben, sok az aktuálpolitika ebben a kérdésben. A forradalom jelenét megítélő nézetek között eléggé változóak tudnak lenni. Ezzel együtt azt

gondolom, hogy a tényyszerű történelmi tisztázás roppant fontos volna, roppant fontosnak tartom én, és ezért nagyon, nagyon örülök annak, hogy – ahogy említettem már –, szerintem a huszadik század legjelentősebb magyar történelmi eseménye az 56-os forradalom volt. Azt gondolom, hogy ebben a felkelő fegyveres csoportok különösen fontos szerepet játszottak, hiszen egy csomó romantikus részlet is társul hozzájuk. Én személy szerint csodálom, hogy például még játékfilm nem született az 56-os fegyveres csoportok bármilyen történetéből. Hiányolom az irodalmi feldolgozását is az eseményeknek. Ezzel együtt azt gondolom, hogy ebben ez a konok, megbízható, precíz történetírói munka, amit Eörsi László végez, nagyon-nagyon fontosnak tekinthető. Köszönöm a figyelmüket.

A bevezető 2004. október 14-én hangzott el.